

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **M. A.**, zastoupeného JUDr. Miroslavem Hlavníčkou, advokátem se sídlem Praha 1, Politických vězňů 21, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2015, č. j. 78 A 25/2014 - 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále též jen „napadené rozhodnutí“) ze dne 5. 12. 2014, č. j. CPR-19388-2/ČJ-2014-930310-V238, bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), pro opožděnost zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 10. 2014, č. j. KRPU-159160-28/ČJ-2014-040026. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce čtyř let. Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou, kterou navrhoval zrušení tohoto rozhodnutí. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem

ze dne 18. 3. 2015, č. j. 78 A 25/2014 – 20 (dále jen „napadený rozsudek“), byla žaloba zamítnuta.

V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud zdůraznil, že rozhodnutí, proti němuž žalobce brojil, je rozhodnutím, kterým nebylo rozhodováno o odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně meritorně, neboť odvolání bylo zamítnuto pro opožděnost. Zabýval se tedy pouze tím, zda byly splněny podmínky pro takový postup. Z předloženého správního spisu krajský soud zjistil, že prvostupňové správní rozhodnutí bylo v souladu s ustanovením § 34 odst. 2 správního řádu a § 17 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, doručeno právnímu zástupci žalobce do datové schránky dne 17. 10. 2014. Uvedený den proto krajský soud považuje za den oznámení předmětného rozhodnutí, zakládající běh odvolací lhůty. V případě rozhodnutí o správním vyhoštění lze odvolání podat do 5 dnů ode dne jeho oznámení (§ 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). V projednávané věci proto lhůta pro podání odvolání skončila dne 22. 10. 2014. Jestliže žalobce odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí podal až dne 30. 10. 2014, byl závěr žalované o jeho opožděnosti správný a odvolání žalobce tak bylo zamítnuto pro opožděnost v souladu se zákonem. Pro úplnost krajský soud dodal, že žalovaná v napadeném rozhodnutí dostala i své povinnosti zakotvené v § 92 odst. 1 správního řádu, když se rovněž zabývala tím, zda v dané věci nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení nebo pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž neodkazuje na žádný z důvodů předvídaných v ustanovení § 103 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Tento nedostatek kasační stížnosti nicméně nebrání jejímu věcnému projednání, neboť subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je záležitostí právního hodnocení věci kasačním soudem (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). V dané věci lze kasační stížnost (respektive její část, způsobilou meritorního projednání) podřadit pod důvody vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť stěžovatel krajskému soudu vytýká, že se soustředil jen na posouzení existence důvodů pro postup žalované dle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu, a nezabýval se věcnou podstatou jeho případu.

Stěžovatel v kasační stížnosti především opakuje svou žalobní argumentaci, kdy poukazuje na fakt, že je otcem dvou dětí, které žijí na území České republiky se svou matkou; to by bylo možné jednoznačně prokázat genetickou zkouškou, což však správní orgán prvního stupně odmítl. Stěžovateli je tak upíráno právo o své děti pečovat a podílet se na jejich výchově, ač tak po dobu svého pobytu na území České republiky, v rámci možností nastavených jejich matkou, po celou dobu činil. Stejně jako v žalobě také zpochybňuje důvěryhodnost tvrzení uvedených matkou dětí, která jeho otcovství popírá. Opakuje, že napadené rozhodnutí není v souladu se základními zásadami správního řízení, zejména se zásadou proporcionality, zákazem zneužití správního uvážení a principem legitimního očekávání. Zcela shodně jako v žalobě namítá, že se správní orgány nezabývaly přiměřeností zásahu (správního vyhoštění) do jeho soukromého a rodinného života, přičemž opakovaně zdůrazňuje délku svého pobytu na území České republiky, umožňující

pokračování

jeho integraci a přijetí zdejšího způsobu života. Po ekonomické stránce je stěžovatel plně soběstačný, jeho zdravotní stav je velice dobrý a nedopustil se žádného úmyslného jednání, které by mohlo mít za následek vyhoštění.

Dále stěžovatel přiznává, že při podání odvolání došlo k jistému opoždění, které bylo způsobeno jeho onemocněním. Za to se dodatečně omlouvá, přesto ale považuje skutečnost svého otcovství a práva na správnou výchovu dětí za natolik klíčové, závažné a pro něj podstatné, že se obrací na Nejvyšší správní soud s žádostí o zrušení napadeného rozsudku, aby mu tak bylo především umožněno prokázat jeho otcovství genetickou zkouškou a následně se podílet na výchově svých dětí. Stěžovatel je přesvědčen, že zákon by měl především hájit zájmy dětí, což se však v tomto případě nestalo.

Stěžovatel současně požádal, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaná ve svém vyjádření k věci uvedla, že trvá na správnosti svého procesního postupu. Kasační stížnost i návrh, kterým by jí byl přiznán odkladný účinek, navrhuje zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a (v rozsahu její přípustnosti) též z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s. Pokud jde o návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tím se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť rozhodl bezodkladně o meritu věci.

Podstatnou část kasační stížnosti tvoří opakování argumentace stěžovatele (zcela shodně jako v žalobě), ve smyslu pochybení žalované (fakticky však pouze správního orgánu prvního stupně) při hodnocení uloženého vyhoštění z pohledu přiměřenosti takového zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele (nezohlednění skutečnosti, že je otcem dvou dětí, což by bylo jednoznačně prokázáno genetickou zkouškou, znemožnění práva podílet se na výchově dětí).

Takto vedená argumentace ovšem ze své podstaty popírá smysl a účel institutu kasační stížnosti. Podle ustanovení § 102 věty první s. ř. s. je totiž kasační stížnost *opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (...) domáhá zrušení soudního rozhodnutí*. Je proto logické, že kasační stížnost nemůže být vystavěna na nesouhlasu se správním rozhodnutím, jako tomu je ve správní žalobě; pokud kasační námitky nesměřují proti napadenému rozhodnutí krajského soudu, tedy proti argumentům, které krajský soud ve svém rozhodnutí vyslovil (viz § 103 odst. 1 s. ř. s.), nelze ji meritorně projednat z důvodu nepřípustnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Pokud by taková kasační stížnost neobsahovala i námitky podřaditelné pod některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., musela by být odmítnuta.

O takový případ se však v dané věci nejedná, neboť v další části kasační stížnosti stěžovatel poukazuje i na skutečnost, že krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost pouze v tom směru, zda se skutečně jednalo o opožděné odvolání, přičemž věcné důvody (otázka otcovství stěžovatele a správná výchova jeho dětí) zůstaly opomenuty; ty však stěžovatel považuje za klíčové a má za to, že by

opožděné podání odvolání nemělo být překážkou jejich meritorního hodnocení, a to ani ze strany krajského soudu.

Stěžovatel tedy fakticky (byť implicitně) namítá procesní pochybení krajského soudu, který, dle jeho názoru, měl vypořádat i věcné důvody, na nichž stěžovatel vystavěl svou obranu proti prvostupňovému rozhodnutí.

Tento názor Nejvyšší správní soud nesdílí. Především je nutno zdůraznit, že již žalovaná se věcnými důvody zpochybňujícími zákonnost uloženého správního vyhoštění z povahy věci zabývat nemohla, a to právě vzhledem k opožděné podané odvolání. Dle imperativní dikce ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu je totiž opožděné odvolání odvolací správní orgán povinen vždy zamítnout, přičemž věcné důvody v něm uváděné mohou být zohledněny pouze v rámci úvah o možné aktivaci některého z prostředků dozorcího práva (přezkumné řízení, obnova řízení dle § 100 odst. 3 správního řádu), případně může být pozdě podané odvolání akceptováno jako návrh na obnovu řízení (dle § 100 odst. 1 správního řádu) či návrh na vydání nového rozhodnutí (§ 101 správního řádu). Krajský soud proto v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného správně konstatoval, že je oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné odvolání, tedy zda nebyl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu, nikoliv již uplatněné věcné námitky. Ty ostatně, jak již bylo uvedeno, nebyly (po právu) ani předmětem odvolacího správního rozhodnutí a v tomto směru tak neměl krajský soud co přezkoumávat. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud své povinnosti přezkoumat napadené správní rozhodnutí v intencích projednatelných žalobních bodů dostál, přičemž v odůvodnění napadeného rozsudku srozumitelně vyložil, proč se další žalobní argumentací, mířící do merita věci, věcně nezabýval. V tomto ohledu lze na příléhavé odůvodnění napadeného rozsudku v podrobnostech odkázat.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost (v rozsahu, ve kterém byla meritorně projednatelná) nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jejím případě rozhodl tak, že se jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2015

pokračování

3 Azs 75/2015 - 40

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu